

Dane dotyczące wnioskodawcy :
Numer Identyfikacji Podatkowej

Pełna nazwa firmy :

Adres do korespondencji

SEKRETARIAT
PD-01-4

MIŁOŚĆ MIASTA KRAKOWA
Urząd Miasta Krakowa
ul. Nowy Świat 10

Data 2010-02-23 (1)
Nr 5948262 zał. 9
data skarbowa

PD Sekretariat	Przebieg 2010-02-24 dnia podpis R
-------------------	--

Prezydent Miasta Krakowa

WNIOSEK O WYDANIE INTERPRETACJI PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Na podstawie art.14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa /Dz.U.z2005r. Nr,8 poz.60 , z późn. zm. / zwracam się z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w następującej sprawie :

1.Wyczerpujące przedstawienie stanu faktycznego :

Wnioskodawca jako gminna jednostka budżetowa ma trwałym zarządzie nieruchomości oraz budynki przy [REDAKTOWANO] oddane na cele prowadzenie domu pomocy społecznej . W deklaracjach na podatek od nieruchomości za rok 2008, 2009 i 2010 wnioskodawca zgłosił do opodatkowania grunty jako tzw. grunty pozostałe , a budynki jako budynki mieszkalne, według jednej stawki podatku za budynki mieszkalne wynikającej z uchwały Rady Miasta Krakowa i według stawki za budynki mieszkalne podatek opłacił w roku 2008 i 2009. Wnioskodawca nie oddał gruntów , ani powierzchni w budynkach na cele prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcom . W budynkach są gabinety lekarskie , które przeznaczone są dla lekarzy sprawujących opiekę medyczną wyłącznie nad mieszkańcami DPS w ramach opieki medycznej finansowanej z NFZ.

Pytanie wnioskodawcy:

- czy nieruchomości w zarządzie [REDAKTOWANO] powinny być deklarowane według zróżnicowanych stawek tj. według faktycznego wykorzystania powierzchni w następujący sposób:

- stawka dla budynków mieszkalnych lub ich części obejmująca budynki lub ich części stanowiące mieszkania,
- stawka dla budynków pozostałych obejmująca między innymi biura , pomieszczenia gospodarcze itp.,
- stawka dla służby zdrowia obejmująca gabinety lekarskie i medyczne znajdujące się w placówce,
- stawka dla działalności gospodarczej obejmująca budynki lub ich części zajęte przez przedsiębiorców na prowadzenie działalności gospodarczej (np. automat do napojów, kiosk)
- grunty związane z budynkami mieszkalnymi i pozostałymi należy objąć stawką przewidzianą dla gruntów pozostałych,

f) grunty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej to grunty zajęte przez przedsiębiorców

2. Własne stanowisko w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego :

Zdaniem wnioskodawcy według stanu prawnego obowiązującego w opisanym stanie faktycznym grunty powinny być opodatkowane według stawki dla „inne grunty, , w tym zajęte na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego” , a budynki według jednej stawki dla budynków mieszkalnych.

Podstawa prawna : ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych , ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, rozporządzenie z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków, rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie ewidencji podatkowej nieruchomości.

Uzasadnienie stanowiska : Stosownie do art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U z 2005 Nr 240 poz. 2027 ze zm) podstawę wymiaru podatków i świadczeń stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków . W przypadku braku odpowiednich zapisów w ewidencji gruntów i budynków , o sposobie zakwalifikowania danego budynku winna decydować dokumentacja budowlana takiego budynku. Gdy brak jest danych z ewidencji gruntów i budynków lub dokumentacji budowlanej, to istnieje możliwość odwołania się do klasyfikacji i nomenklatury wprowadzonych na podstawie ustawy o statystyce publicznej. Potwierdzają to przepisy rozporządzenia z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków , które dla celów ustalenia przynależności budynku do określonej kategorii odwołują się do zasad Klasyfikacji Środków Trwałych, wprowadzonej na podstawie przepisów o statystyce publicznej Zgodnie z rozporządzeniem z dnia 30 grudnia 1999 w sprawie Klasyfikacji Środków Trwałych (dz. U Nr 112 poz. 1317 ze zm) budynki mieszkalne , to obiekty budowlane , których co najmniej połowa całkowitej powierzchni wykorzystywana jest na cele mieszkalne . Warunkiem niezbędnym do uznania danego budynku za mieszkalny jest to, by osoby zamieszkując go realizowały w ten sposób swoje podstawowe potrzeby mieszkaniowe. Nie budzi wątpliwości, że w [REDAKTOWANE], który świadczy całodobową opiekę , mieszkańcy realizują swoje [podstawowe potrzeby mieszkaniowe. Rozporządzenie z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie ewidencji podatkowej nieruchomości (Dz. U Nr 107. Poz.1138) – Tabela typów powierzchni budynków i ich części dzieli budynki na : budynki mieszkalne i ich części (symbol BM) i budynki niemieszkalne i ich części (symbol BN). Oznacza to , że rodzaj budynku determinuje stawkę podatku . Tezę tę potwierdza stanowisko wyrażone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 28 lipca 2009 r. syg. I SA/Bd 346/09 (Lex nr. 514952). W cyt. wyroku sąd uznał, że „ zapis art. 5 ust. 1 pkt. 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych wskazuje, że w uchwale gminy można rozróżnić pod względem granic stawek podatkowych – budynki lub ich części mieszkalne, przy czym słowo „mieszkalne” dotyczy rodzaju budynku , co do jego podstawowej funkcji użytkowej, a nie funkcji poszczególnych lokali , ponieważ przedmiotem opodatkowania jest budynek lub jego część” . W uzasadnieniu cyt. wyroku Sąd podkreśla, ” że ustawodawca nie oddzielił przedmiotowo budynku od jego części. Innymi słowy nie ma dwu odrębnych przedmiotów opodatkowania : 1.budynku, 2. części budynku. Zatem jednemu przedmiotowi opodatkowania można przypisać cechę mieszkalna lub niemieszkalną „. Jednocześnie WSA powołał się na uchwałę o syg. II FPS 1/09 składu siedmiu sędziów NSA, w której wyjaśniono, że częścią budynku podlegającą opodatkowaniu

jako odrębny przedmiot opodatkowania może być jedynie wyodrębniony lokal (wyodrębnienie odbywa się na podstawie ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali). Ponieważ w budynku domu pomocy społecznej nie ma lokali mieszkalnych mogących stanowić część budynku opodatkowana odrębną stawką podatku od nieruchomości, domy pomocy społecznej powinny być opodatkowane podatkiem od nieruchomości według stawki określonej w art. 5 ust. 1 pkt. 2 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych tj. tak jak od budynków mieszkalnych lub ich części. rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie ewidencji podatkowej nieruchomości). W przypadku, gdyby część budynku DPS (pomieszczenia, w których znajdują się gabinety lekarskie) objęta została stawką dla „budynków i ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych” (stawka przewidziana dla budynków niemieszkalnych i ich części, patrz tabela typów powierzchni budynków i ich części stanowiąca załącznik do rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie ewidencji podatkowej nieruchomości) oznaczało by to opodatkowanie budynku DPS w części stawką jak dla budynku mieszkalnego, a w części stawką jak dla budynku niemieszkalnego. Takie działanie nie wydaje się dopuszczalne w świetle interpretacji przepisów o podatkach i opłatach lokalnych, dokonanej w cyt. wyroku WSA Bydgoszcz. Jedynie te części budynku, które są zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej i nie są wykorzystywane na cele mieszkalne powinny być opodatkowane stawką podatkową z art. 5 ust. 1 pkt. 2 lit. b ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (patrz tabela typów powierzchni budynków i ich części stanowiąca załącznik do rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie ewidencji podatkowej nieruchomości), ale jak wskazano wyżej wnioskodawca nie podnajmuje i nie użycza żadnej powierzchni przedsiębiorcom na cele działalności gospodarczej.

Podsumowanie: stanowisko wnioskodawcy w sprawie opodatkowania budynków DPS według jednej stawki dla budynków mieszkalnych powinno być uznane za prawidłowe. W związku z powyższym wnioskodawca wnosi o potwierdzenie prawidłowości przedstawionego wyżej stanowiska.

Oświadczam, pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku, nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz, że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta, co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

Kraków, dnia 22.02.2010r.

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA PODATKOWA

Działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w zw. z art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 23 lutego 2010 r. złożonego przez [REDACTED] z siedzibą [REDACTED] przy ul. [REDACTED] o udzielenie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego

- uznają, że stanowisko Wnioskodawcy polegające na tym, że budynek domu pomocy społecznej powinien w całości być opodatkowany podatkiem od nieruchomości według stawki przewidzianej dla budynków mieszkalnych lub ich części, w świetle przedstawionego stanu faktycznego jest nieprawidłowe,
- uznają, że stanowisko Wnioskodawcy polegające na tym, że grunt pod budynkiem domu pomocy społecznej powinien być opodatkowany podatkiem od nieruchomości według stawki przewidzianej dla gruntów pozostałych, w świetle przedstawionego stanu faktycznego jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 23 lutego 2010 r. do organu podatkowego wpłynął wniosek [REDACTED] o udzielenie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 121 poz. 844 z późn. zm.).

Wnioskodawca przedstawił stan faktyczny, według którego ma w trwałym zarządzie nieruchomości oraz budynki oddane na cele prowadzenia domu pomocy społecznej. W deklaracjach na podatek od nieruchomości za lata 2008-2010 Wnioskodawca zgłosił do opodatkowania grunty wg stawki przewidzianej dla gruntów pozostałych, a budynki wg stawki dla budynków mieszkalnych i w ten sposób opłacił podatek od nieruchomości. Jak twierdzi Wnioskodawca ani powierzchnia gruntów, ani budynków nie została oddana na cele prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcom. W budynkach są gabinety lekarskie, które przeznaczone są dla lekarzy sprawujących opiekę medyczną wyłącznie nad mieszkańcami Domu Pomocy Społecznej w ramach opieki medycznej finansowanej z NFZ.

W związku z zaistniałym stanem faktycznym Wnioskodawca zwrócił się o interpretację przepisów poprzez odpowiedź na pytanie czy nieruchomości w zarządzie Domu Pomocy Społecznej powinny być deklarowane według zróżnicowanych stawek tj. według faktycznego wykorzystania powierzchni w następujący sposób:

- a) stawka dla budynków mieszkalnych lub ich części obejmująca budynki lub ich części stanowiące mieszkania,

- b) stawka dla budynków pozostałych obejmująca między innymi biura, pomieszczenia gospodarcze itp.,
- c) stawka dla służby zdrowia obejmująca gabinety lekarskie i medyczne znajdujące się w placówce,
- d) stawka dla działalności gospodarczej obejmująca budynki lub ich części zajęte przez przedsiębiorców na prowadzenie działalności gospodarczej (np. automatów do napojów, kiosk),
- e) grunty związane z budynkami mieszkalnymi i pozostałymi – stawka przewidziana dla gruntowo pozostałych,

Zdaniem Wnioskodawcy w opisanym stanie faktycznym grunty powinny być opodatkowane według stawki przewidzianej dla gruntów pozostałych, a budynki według jednej stawki dla budynków mieszkalnych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska Wnioskodawca podaje, że zgodnie z art. 231 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 240 poz. 2027 z późn. zm.) podstawę wymiaru podatków i świadczeń stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków. W przypadku braku odpowiednich zapisów ewidencji gruntowo i budynków o sposobie zakwalifikowania danego budynku winna decydować dokumentacja budowlana budynku. Natomiast gdy brak jest zarówno odpowiedniego zapisu w ewidencji jak i dokumentacji budowlanej, to zdaniem Wnioskodawcy istnieje możliwość odwołania się do klasyfikacji i nomenklatury wprowadzonych na podstawie ustawy o statystyce publicznej. I tak zgodnie z rozporządzeniem z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie Klasyfikacji Środków Trwałych (Dz. U. z 1999 r. Nr 112, poz. 1317 z późn. zm.) budynki mieszkalne to obiekty budowlane, których co najmniej połowa całkowitej powierzchni wykorzystywana jest na cele mieszkalne. Niezbędnym warunkiem do uznania danego budynku za mieszkalny jest to, by osoby zamieszkujące go realizowały w ten sposób swoje podstawowe potrzeby mieszkaniowe. Dopełnieniem tej argumentacji jest zdaniem Wnioskodawcy brzmienie zapisów części C załącznika do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie ewidencji podatkowej nieruchomości (Dz. U. z 2004 r. Nr 107, poz. 1138) tj. „Tabeli typów powierzchni i ich części”, gdzie osobno wymienia się budynki mieszkalne i ich części (symbol BM) i budynki niemieszkalne i ich części (symbol BN). Wszystkie te elementy mają wskazywać przyjęcie rozwiązania polegającego na tym, iż rodzaj budynku determinuje stawkę podatku. Na potwierdzenie tej tezy Wnioskodawca przytacza wyrok Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 28 lipca 2009 r., sygn. akt I SA/Bd 346/09 (opubl. LEX nr 514952), w którym sąd uznał, że w przypadku gdy uchwała rady gminy różnicuje stawkę podatku dla budynków lub ich części mieszkalnych, to „słowo „mieszkalne” dotyczy rodzaju budynku, co do jego podstawowej funkcji użytkowej, a nie funkcji poszczególnych lokali, ponieważ przedmiotem opodatkowania jest budynek lub jego część”. Dalej powołując się na cytowane orzeczenie oraz uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego (sygn. II FPS 1/09) Wnioskodawca podnosi, że „częścią budynku podlegającą opodatkowaniu jako odrębny przedmiot opodatkowania może być jedynie wyodrębniony lokal. Ponieważ w budynku Domu Pomocy Społecznej nie ma wyodrębnionych lokali mieszkalnych mogących stanowić część budynku, cały budynek powinien być opodatkowany wg stawki dla budynków mieszkalnych. W przypadku gdyby powierzchnia budynku zajęta na gabinety lekarskie została opodatkowana stawką przewidzianą dla części budynków zajętych na udzielania świadczeń zdrowotnych, doprowadziłoby to zdaniem Wnioskodawcy do opodatkowania jednego budynku w części jak dla budynku mieszkalnego, a w części jak dla budynku niemieszkalnego. Takie opodatkowanie, w świetle cytowanego wyroku WSA w Bydgoszczy, nie jest w opinii Wnioskodawcy dopuszczalne. Jedynie części budynków mieszkalnych zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej mogą być opodatkowane wg wyższej stawki (przewidzianej dla budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j.: Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.- dalej: ustawa) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budynki lub ich części. Podstawę opodatkowania w przypadku budynków lub ich części stanowi ich powierzchnia użytkowa (art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy). Budynkiem natomiast jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy). Powołane wyżej przepisy wskazują, że opodatkowaniu podlegają nie tylko budynki, ale także ich części. Potwierdzeniem tej zasady jest treść przepisu art. 5 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, która różnicuje stawki podatku od nieruchomości. Między innymi przewidziana została odrębna wysokość stawki podatku dla budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej. Ustawodawca konsekwentnie zatem uznaje, że możliwe jest opodatkowanie części budynku mieszkalnego stawką jak dla budynków mieszkalnych, natomiast w części zajętej na prowadzenie działalności gospodarczej – wyższą stawką, zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b ustawy, tj. przewidzianą dla budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej.

Potwierdzeniem tego stanowiska zawarte zostało w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 9 grudnia 2009 r. sygn. akt I SA/Bk 454/09, gdzie jednoznacznie stwierdzono, że możliwe jest zastosowanie innej stawki dla niemieszkalnej części budynku.

Także stanowisko doktryny w tej kwestii jednoznacznie potwierdza argumentację organu podatkowego. Autorzy komentarza do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (L. Etel, S. Presnarowicz, G. Dudar, Podatki i opłaty lokalne. Podatek rolny. Podatek leśny. Komentarz, ABC, 2008) stwierdzają, że „art. 6 ust. 3 u.p.o.l. przewiduje możliwość zmiany wysokości opodatkowania podatkiem od nieruchomości w trakcie roku podatkowego, jeżeli zaistniało zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku, w szczególności zmiana sposobu użytkowania przedmiotu podatku lub jego części. Wówczas obniżka lub podwyższenie podatku następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym ta zmiana nastąpiła.” Powołują tytułem przykładu sytuację, „gdy w budynku mieszkalnym znajduje się lokal niestanowiący odrębnej nieruchomości, który w ciągu roku jest użytkowany w następujący sposób: od dnia 1 do dnia 30 stycznia - lokal jest niewykorzystywany; od dnia 31 stycznia do dnia 15 kwietnia - wykorzystywany na sklep; od dnia 16 kwietnia do dnia 30 września - lokal zajmuje organizacja polityczna; a od dnia 1 października do końca roku - zakład usługowy (krawiecki).” W takim przypadku wg autorów komentarza podatek od nieruchomości powinien być wymierzany:

- 1) za miesiące: styczeń, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik - od całego budynku, w tym także od lokalu użytkowego według stawek przewidzianych dla budynków mieszkalnych, lokal bowiem nie był w tych miesiącach wykorzystywany na prowadzenie działalności gospodarczej;
- 2) natomiast za miesiące: luty, marzec, kwiecień, listopad i grudzień - od lokalu użytkowego podatek ustala się według stawek określonych dla części budynków mieszkalnych zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, a do pozostałej części budynku - jak w poprzednio wymienionych miesiącach, gdyż w tych miesiącach następowała zmiana sposobu wykorzystania lokalu.

W związku z powyższym organ podatkowy stoi na stanowisku, że część mieszkalna budynku powinna być opodatkowana wg stawki przewidzianej dla budynków mieszkalnych lub ich części.

Część budynku, która nie spełnia funkcji mieszkalnych tj, np. pomieszczenia administracji – powinna być opodatkowana wg stawki jak dla pozostałych budynków lub ich części.

Odnosnie części budynku Wnioskodawcy zajętej na gabinety lekarskie, które przeznaczone są dla lekarzy sprawujących opiekę medyczną wyłącznie nas mieszkańcami domu pomocy społecznej w ramach opieki medycznej finansowanej przez NIZ, należy zauważyć, że art. 5 ust. 2 lit d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przewiduje odrębną stawkę dla części budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych. Nie ma przy tym znaczenia, że budynek w pozostałej części jest np. wykorzystywany na cele mieszkalne. Decydujące znaczenie ma tutaj faktyczne zajęcie budynku lub jego części na opisane wyżej cele. W związku z tym, gabinety lekarskie w których prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych powinna być opodatkowana właściwą stawką, przewidzianą w cyt. art. 5 ust. 2 lit. d ustawy.

Część budynku faktycznie zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej (kiosk, automat do napojów) także należy uznać za powierzchnię podlegającą opodatkowaniu wg stawki dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej.

W odniesieniu do gruntów pod budynkiem Wnioskodawcy organ podatkowy stoi na stanowisku, że grunt ten należy opodatkować według stawki właściwej dla gruntów pozostałych. Art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wyłącza bowiem grunty związane z budynkami mieszkalnymi ze stawki od gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. W przypadku, gdy w budynku mieszkalnym jest powierzchnia zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej, grunt pod nim powinien być opodatkowany wg stawki jak dla gruntów pozostałych.

W związku z powyższym organ podatkowy stoi na stanowisku, że nieprawidłowe jest stanowisko Wnioskodawcy polegające na tym, że cały budynek domu pomocy społecznej, w części mieszkalny, w części zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej oraz w części wykorzystywany w jeszcze inny sposób (pomieszczenia gospodarcze) należy opodatkować wg stawki jak dla budynków mieszkalnych. Natomiast w kwestii opodatkowania gruntów, wskazać należy, że grunt pod budynkiem Domu Pomocy Społecznej winien być opodatkowany podatkiem od nieruchomości według stawki dla gruntów pozostałych. Stanowisko Wnioskodawcy w tym zakresie jest zatem prawidłowe.

Pouczenie:

Na indywidualną interpretację podatkową zgodnie z art. 14c § 3 Ordynacji podatkowej przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie, złożona za pośrednictwem Prezydenta Miasta Krakowa, adres: Wydział Podatków i Opłat Urzędu Miasta Krakowa, Al. Powstania Warszawskiego 10, 31-549 Kraków, wniesiona po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację do usunięcia naruszenia prawa w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dnia od dnia wniesienia tego wezwania.

Otrzymują:

1. [REDACTED]

2. a/a

z up. PREZYDENTA MIASTA

Andrzej Bielski
Z-ca Dyrektora
Wydziału Podatków i Opłat